

Zcela vůbec ne podle plánu.

Tím plánem bylo, že si s Rumouškem uděláme spolu velkovýlet.

Pokud jsem se nechtěla stát vdovou, nic jinýho mi ani nezbejvalo. Neb Brtník si dupal na tom, že s Tali pojedou na chalupu. Na celý den - v době, kdy hlásili, že má docela jako mrznout. Nejsem z těch, který psy rozmazlujou, ohařiska jsou venku za každýho počasí, ale nepřijde mi prostě jako dobrý nápad vypadnout sotva se rozední a strávit tam celý den v mrazech. S tím, že ten pes má sice procházku, to jo, pánik už se stal v tomhle zodpovědným, ale jinak se tam bude tak nějak ten pes jen pinožit. Což mi v mrazu nepřijde jako dostatečná pohybová aktivita (přes to, že pes bude mít oblečení), když k tomu nemáte moc zázemíů. A ten pes se tam bude prostě i nudit. No, marná lásky snaha se domluvit. Tak jsem to nehrotila, páč tím by se ničehož nedosáhlo. Poslední moje slova byly, že to je nezodpovědněj, značně sobeckej a hovadskej nápad. A schroustej si to v sobě, jak chceš ☐ .

Dala jsem se do plánování, co teda my dva s Rumíčkem budeme podnikat a vymyslela jsem si, že sedneme do autobusa, popojedem, přestoupíme a dojedem si do lesůch. Sami pěkně. Vezmeme si svačinku a navíc si zajdeme do hospody. Do nový, pěkný a jak jsem si zjistila, i psomilný. Fajn. To zní jako výbornej plán. A ešče výbornějš se jevil, když jsem zjistila, že nemusíme chodit zpátky, ale když se vydáme dál, dojdeme do Unhoště, odkud nás to taky přiblíží směr domov. Prima. A kdyby nám to nááhodou i ujelo, zajdeme si do kavárny, kde už jsme s čoklidama několikrát byli a tam si počkáme tu další hodinu a půl, než to zase pojedou. Joooo, sem výborná. Těšila jsem se.

No..... a pak zazvonil - ne zvonec! ☐ ... telefon a pánik oznámil, že naznal, že je to fakt blbej nápad a nepojedou nikam. Ahaaaaaaaa..... no to je jen a jen dobře. A to teda znamená, že my s Rumouškem taky ale teda nepojedem nikam spolu na výlet, sáákryš. Mno..... vono bychom bývali teda nejeli ani tak. ☐ Páč na mě sedlo cosi a způsobilo to, že jsem v tu sobotu chrápala celých deset hodin bez přestávky a tím pádem by stejně celý výlet padnul, neb by se nestihnul autobus ani náhodou. I tak jsem se motala bytem jak malomocná a byla jsem ráda, že jest o mě postaráno - snídaně na stole, stačilo se přestat motat jak hajzl při povodni a najíst se. A při snídani jsme se dohodli, že teda sjedeme na chalupu všichni a jen tak na otočku a na procházku do lesa k rybníčku. Nakrmíme ptáčky, změříme ten pokoj vzadu, ať víme, jak moc koupit lina na podlahu a dáme si oběd v místním minipivovárku.

Dosnídala jsem, domotala jsem se, hodila na sebe hadry a jelo se. Většinou je to tak, že první

Zcela vůbec ne podle plánu.

z bytu jde Brtník s Tali, a Rumíček na mě čekává. Znáte to, ženská, než se vypihelí..... ☐ to se eště šestkrát vrací pro kapesník, pro todle, támdleto.... Teď jsem to byla já, kdo vysmahnul ven první a Tali se šťastně přibatolila, že teda deme. A Rumíček náš zlatoušek zůstal čekat na toho posledního ☐ .

Máme teď s Tali takovou dohodu, já ji nechám zaběhnout na TEN plácek před domem, ale s tím, že se tam jde jen vyčůrat a pak maže zpátky. Zatím tahle dohoda platí, tak tam zaběhla a pak se přikohátala za mnou, co jako a kam deme. No do auta, Tališi. To už jsme byli v plný sestavě, nasedlo se a jelo se. Nejdřív na tu prochajdu do lesa. Bylo tam božsky. Sice bylo totál pošmourno, ale v lese to neva. Docentka Talířová byla kapek rozjivená, ale bylo to v míře únosné a hlavně ovladatelné hlasově, bez dohadování. Ani jeden se tentokrát po cestě tam nedožadoval balonků a jen se tak šlo. Nemrzlo sice tak, jak předpovídali, ale mrzlo. Což bylo fajn, protože cesta nebyla rozblácená. Ohařící si polítali po stranách úvozu a Tali bylo možno nechat pobíhat si kolem. Došli jsme k rybníčku, který byl lehce namrzlej a útulnej.

Došli jsme dozadu k altánku a tam se každéj z ohaříků věnoval svý vlastní zájmový činnosti. Což je u Tali čmouchání a čenichání v rákosí, v listí, pod větve, za větve, nad větve..... ☐ a Rumíček řádil s rákosovitou trávou a proutkem, kterýma ho zlobil Brtník. Já

Zcela vůbec ne podle plánu.

je potom zlobila tím, že jsem se jim "schovala" do altánku a oni mě stíhali jednak kolem vnitřního stolu a lavic a pak taky kolem altánku samotného. Kdy občas podváděli, páč přeskočili zábradlí. A..... nebo ho prolezli, jako Rumíček, kterej naznal, že to je rychlejší, než to přeskakovat ☐ Podvodník malej. Asi zná pana Cimrmana - podlézt můžeš, ale musíš se pak narovnat ☐ ☐ . Hezky nám tam bylo. A hezky bylo i na zpáteční cestě, kde jsme na chvíli i ty balonky dali do hry.

Helejte ta Talimůra je fakt pako. Jak dokáže ladně běhat prostorem i v takovém terénu jako je hluboký oraniště, tak v případě, že si hrajeme s balonkama to vypadá, že se prostě zlomí vejpu, nebo si urazí nohy u hlavy, nebo si je zauzluje nahoře za ušima..... prostě neskutečný variace předvádí ☐ ☐ A výskoky taky stojej za to. Když jí hodíte dálku, čekali byste, že na tu eleganci dojde taky. Ale prt. Prostorem se pohybuje odbržděný těleso s nekoordinovanejma pohybama ohrožující sebe i okolí v okruhu cca 23,5 km. ☐ A to cestou tam a kolikrát i zpět. Radost pohledět, fakt . ☐ ☐ .

Rumíčkoví jsem několikrát v průběhu cesty schovala jeho oblíbenýho oslíka, aby si užil čmuháníčka a hledání. A chtěla jsem totéž dopřát i Tali. Leč madáme nám do toho hodila vidle a prej si radši bude čmuhat něco jinčího, něco co si chce čmuhat vona sama. Mno.... to byl zasejc "boj" dotáhnout ji k tomu, že od rozdělaný práce se neodchází. Pak aby mě naštvala úplně asi nebo co, vzala teda ten balonek, ušla s ním asi tak 3 cm vlevo a zas ho pustila a šla si po svým. Noooo, tak to prrrr frajerko, čurinu si ze mě dělat nebudeš. Vodítka připnout a koukej švihat, spratku. Jestli někdo tvrdí, že se pes neumí naštvat, tak se šeredně mýlí. Jak ta byla naštva..... no ne naštvaná je slabý slovo ☐ ☐ , že to musí dodělat a musí mi ten balonek přinést, že se z toho nevyvlíkně..... ano, byla jsem za úču-krávu, tím jsem si víc, než jistá ☐ . Brtník s Rumíčkem mezitím značně poodešli. Poté, co jsme to teda dotáhly do zdárnýho konce, jsem si už balonek nechala a Tali poslala ke všem čertům ☐ .

Sem asi neměla říkat, páč se nám madam dost jako rozpochovala, jak mě vzala doslova ☐ ☐ . Ale ohouknutí to spravilo. Došli jsme zpátky k autu a zajeli na chalupu. Zatímco Brtník v chalupě měřil, my si šli projít louku a zkontrolovat, jak to tam vypadá. Furt stejně ☐ I když vlastně něco přece jen se tam změnilo. Už tam nepobíhá flekatej pes, kterej na vás peče, ale někdo úúúplně jinej, hodnej a milej. ☐ A!! Lampička v kapličce ještě pořád je!! To mám radost. No a pak jsme si zajeli pěkně na pozdní oběd. V místním minipivovárku jsou psům nakloněni, takže nebyl problém. Ti se ubytovali pod stolem a protože se chovali hezky

Zcela vůbec ne podle plánu.

vzorovaně, rozdělila jsem se s nima o jeden z těch bramboráků, co byl ke guláši. A protože pánik má rád maso úúúplně na ty proužky se rozpadající, tak měli nejen můj bramborák, ale taky značnou část jeho masa, protože tohle maso se úplně teda nerozpadalo. Takže ani oni nepřišli zkrátka. Domů jsme dojeli se setměním a lehce vymrzlí se mohli jít válet.